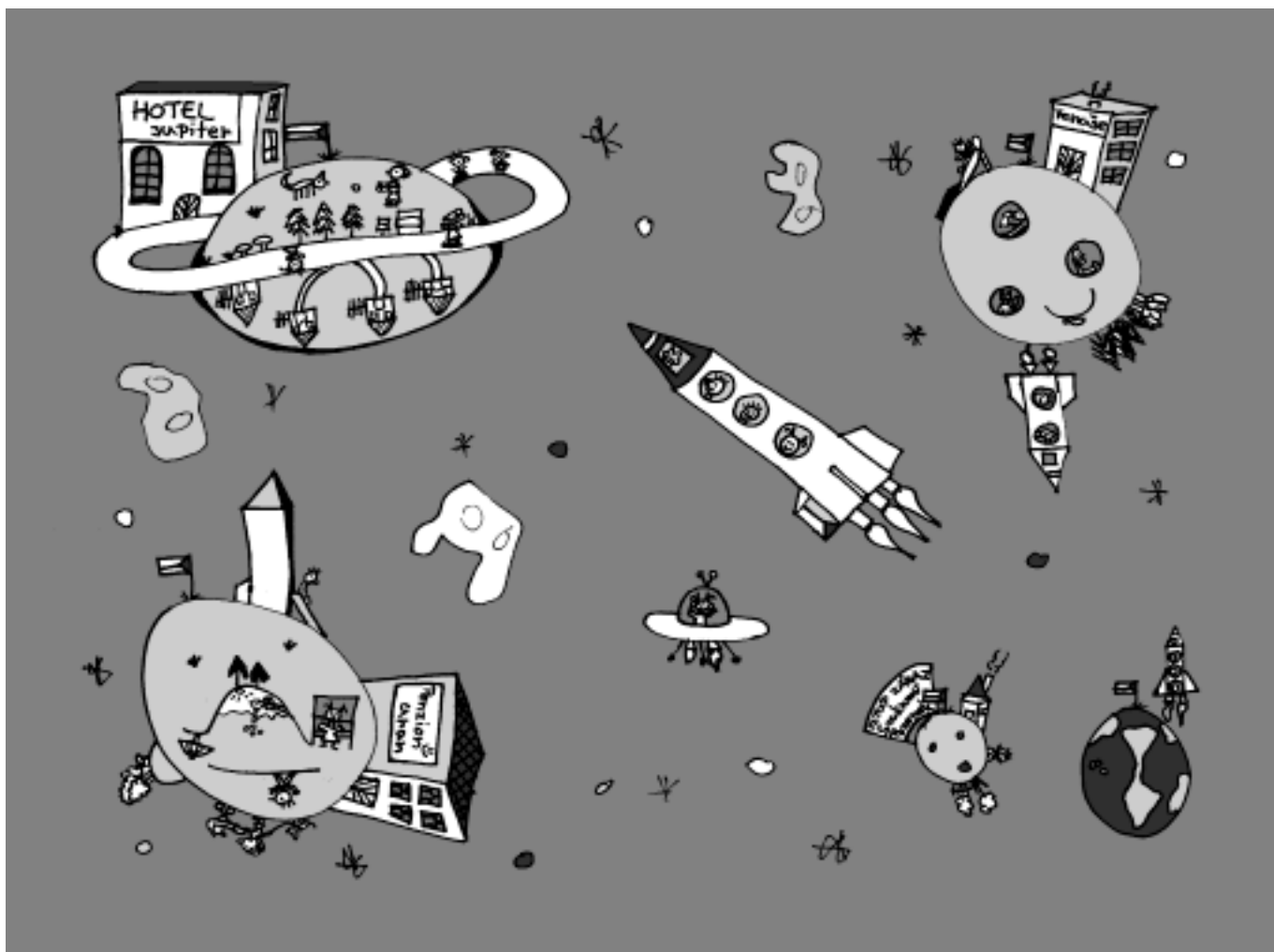

ZAVRTEJTE SE DO NĚJ, ZAVRTÁ SE DO VÁS 10/2008

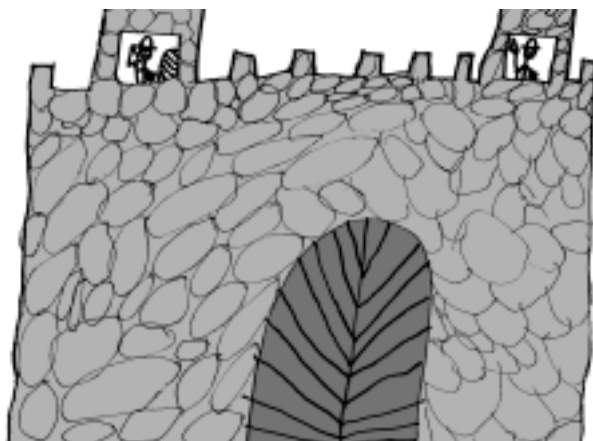
(kresba Štěpánka Poláškové, 7. třída)

Téma čísla:

MINULOST BUDOUCNOST

VČERA, DNES A ZÍTRA

(kresba Honza Vašenka, 2. třída)

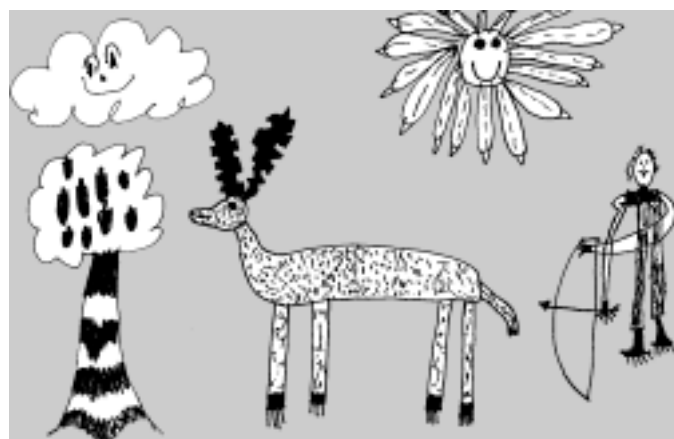

(kresba Kamča Porubová, 1. třída)

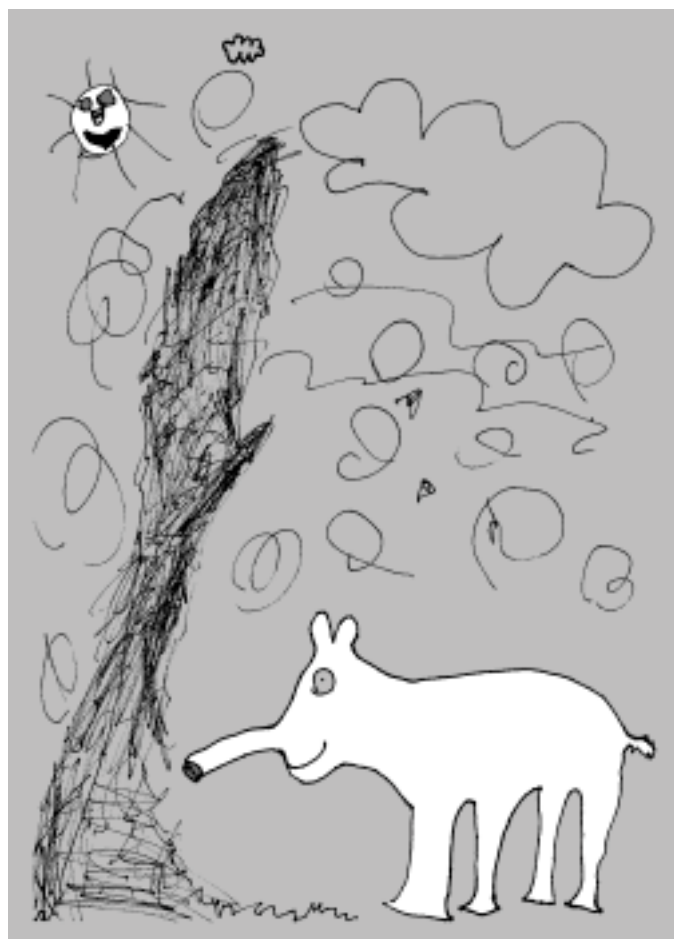
DINOSAURŮ

O tom, že kdysi žili dinosauři (zvaní také veleještěři), víme teprve asi 150 let. Tito obrovští plazi obývali Zemi již před 200 milióny let. Vědci se o nich dověděli až ve 20. letech 19. století, když objevili kosti dosud neznámých tvorů. Dnes nám fosilní nálezy prozrazují, jak tito plazi vypadali, kde žili a čím se živili. Byli to suchozemští obyvatelé a mnozí měli, podobně jako jejich dnešní příbuzní, zrohovatělou šupinatou pokožku. Dinosaurů známe mnoho. Známe ještěry masožravé (jako je alosaurus) a býložravé (jako je stegosaurus a diplodocus).

(Laura Brzobohatá, 3. třída)

(kresba Anička Lajšnerová, 1. třída)

(kresba Kuba Dorňák, 1. třída)

BUDOUCNOST V MINULOSTI

Budoucnost v minulosti, to si nikdo nedokáže představit. Například v době kamenné by těžili kámen se sbíječkou a mamuty by stříleli laserem z roku 12 500. Netančili by kolem ohně, ale poslouchali diskotéku, trávu by neměli tak vysokou, aby v ní byly klíšata, ale nízkou, sekali by ji traktůrkama. Kdyby někdy dělali oheň a neměli by dřevo, tak by ho nelámali ručně, ale motorovou pilou. To by nebylo zrovna nejlepší, takže bude lepší, když to všechno zůstane tak, jak to má být.

(Adam Rusek, 4. třída – 2007/2008)

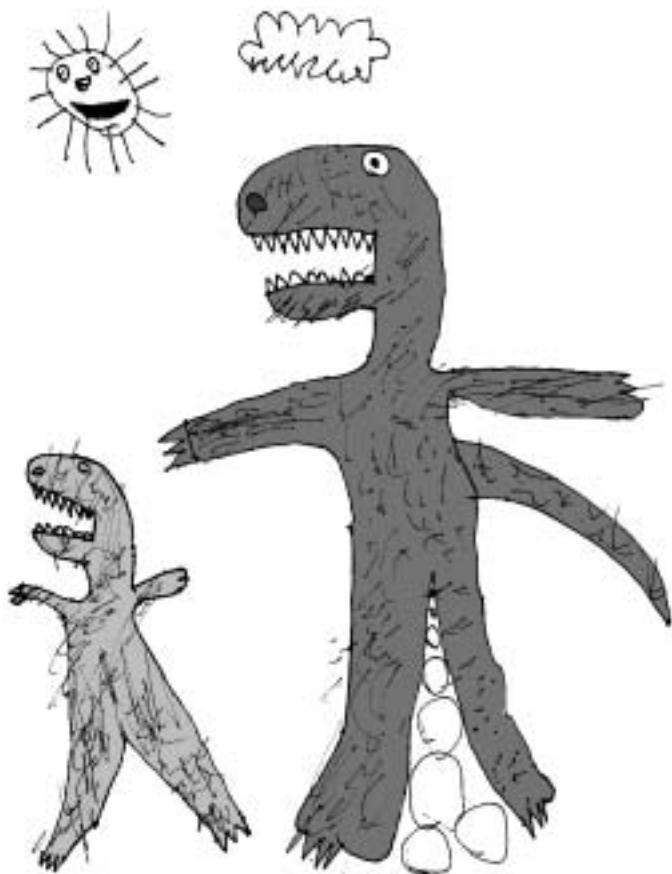

(kresba Šimon Mynář, 1. třída)

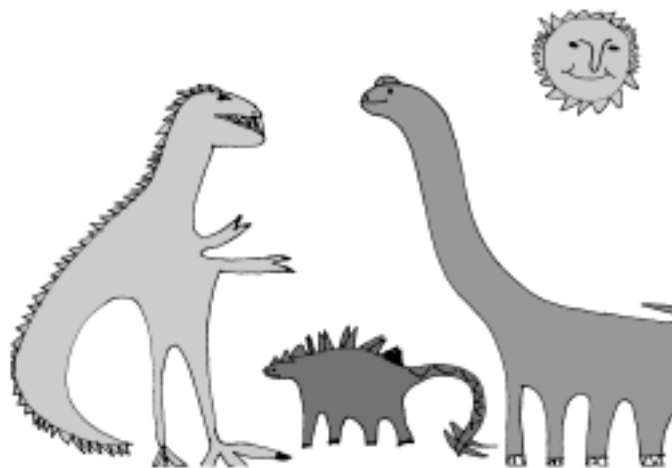
DOBA LEDOVÁ

V době ledové zmrzl mamut a odmrzl v době bronzové. Asi 1000 až 6000 let před naším letopočtem. Ale jak odmrzl, byl živý. Když zjistil, že se může hýbat, zkusil se postavit na všechny čtyři. Podařilo se. Najednou ucítil v břiše svírající bolest. Tak usoudil, že má hlad a šel si najít něco k jídlu.

(Vojta Křištof, 3. třída)

(kresba Kuba Dornák, 1. třída)

(kresba Bětko Kopecká, 1. třída)

NAŠI PŘEDKOVÉ A OHEŇ

Život v době kamenné byl zřejmě pro naše předky velice obtížný a namáhavý. I v těchto podmínkách však i přes všechny ty útrapy dokázali najít čas na to, aby se mohli dále rozvíjet. Ale je tu také možnost, že většina jejich vynálezů vznikla náhodou. Já si třeba myslím, že tak to bylo i s ohněm.

Oheň aneb jak měl náčelník jedné pračlověčí tlupy špatný den

Byl krásný, slunečný den, na obloze ani mráček, všechno se zdálo být v pohodě. Ale nebylo. Náčelník jedné pračlověčí tlupy měl totiž velké starosti. Už delší dobu nebyla bouřka a tudíž byl velký nedostatek ohně. Náčelník seděl na kameni před jeskyní a urputně přemýšlel. Najednou pohledem zabrousil také na jeskyni, kde bydlel šaman, a v tu ránu dostal hned dva nápady! Buď bude potřeba vyvolat ducha deště a bouřek, nebo zajít za šamanem, aby se pokusil oheň přivolat.

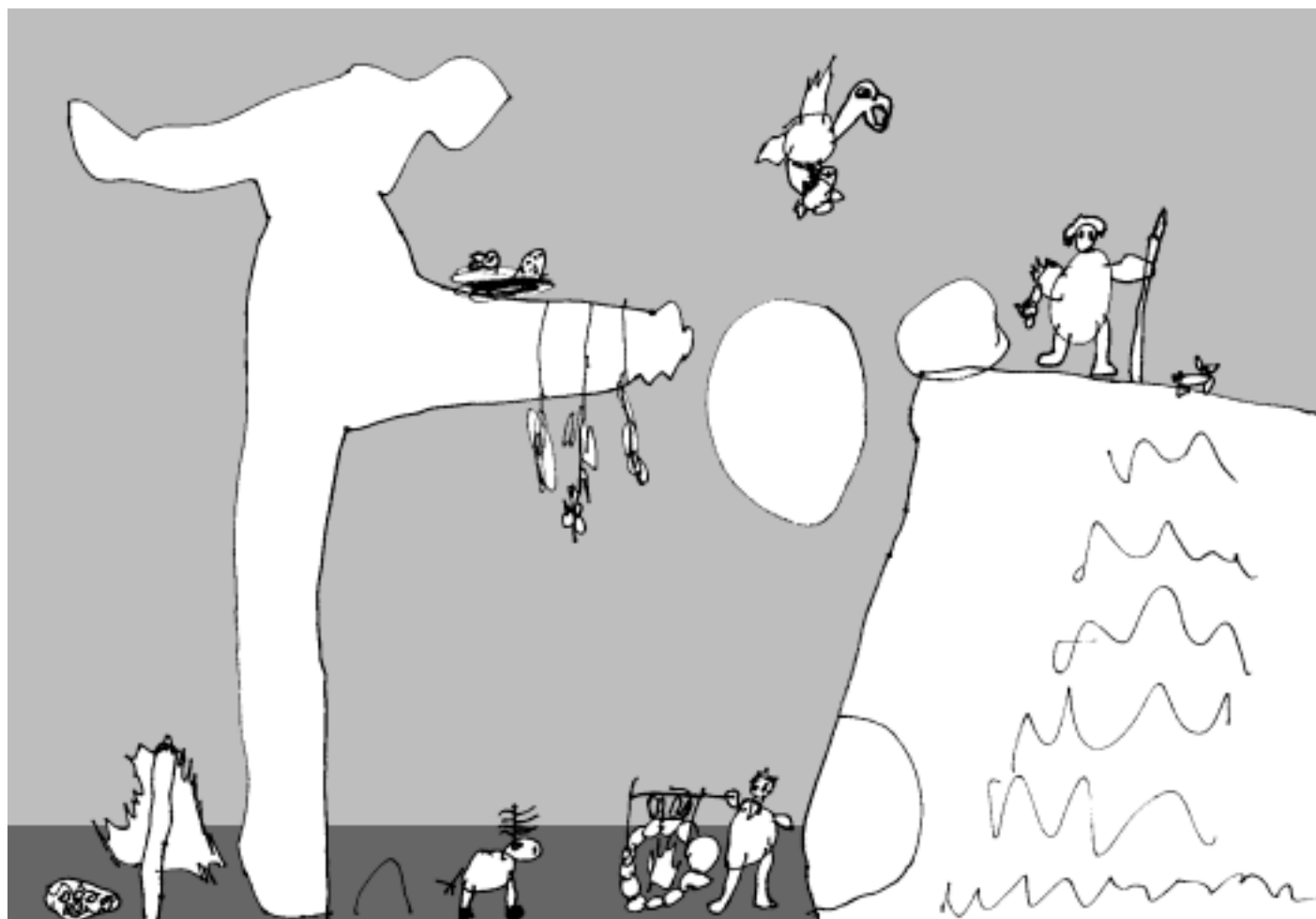
Náčelník tedy svolal celou svou tlupu a pustili se do realizace plánu číslo jedna. Vylezli na nejvyšší skálu nad jezerem, jak to žádal starý zákon, a pokoušeli se přivolat duchy. Jenže co se nestalo! Jak náčelník tak soustředěně přivolával, nedával pozor a spadl do jezera pod sebou. Naštěstí se mu nic nestalo, byl jen mokrý.

Zbývá tedy už jen plán číslo dvě. Šaman se pustil hned do práce. Tančil okolo vyhaslého ohniště, něco nesrozumitelného drmolil a rozhazoval rukama – následkem čehož přišel náčelník i k bouli na hlavě.

„Už toho mám dost!“ křičel teď už pořádně naštvaný vůdce tlupy, „Jsem celý mokrý, mám bouli na hlavě, a oheň jsem stejně nepřivolal.“ V té zlosti začal brát kameny z ohniště a mrskat s nimi o skálu. A světe div se! Z kamenů začaly létat jiskry, které zapálily i hromadu dřeva pod skálou.

A od té doby už nikdy neměli naši předkové neměli nouzi o oheň.

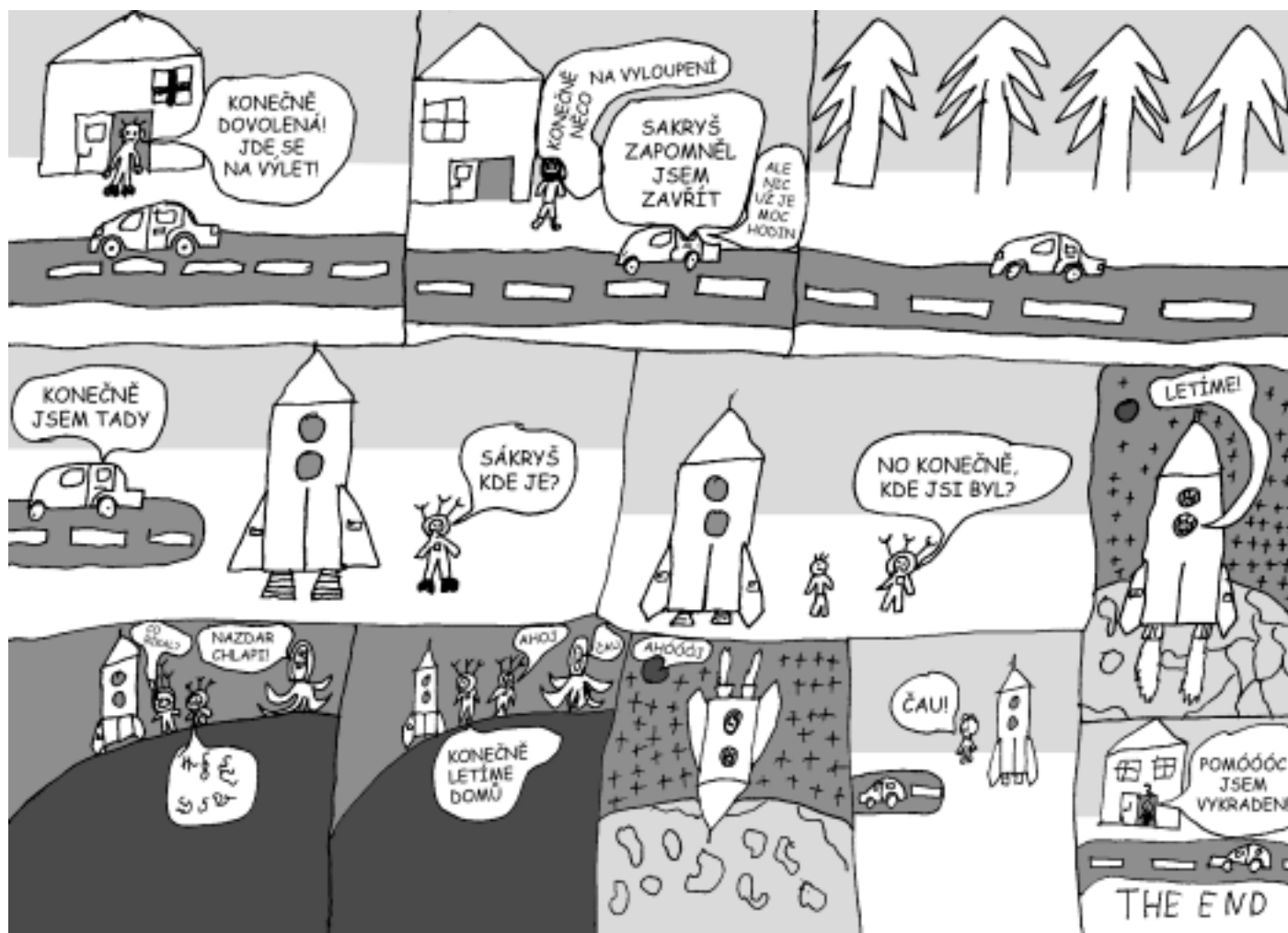
(Anežka Tkáčová, 7. třída)

(kresba Pepík Poljak, 1. třída)

LETY DO VESMÍRU

(kresba Vojta Krajča, 4. třída – 2007/2008)

RAKETA

Vymyslel jsem raketu, která lítá rychleji než rychlost světla – 500 000 km/s. Takovou raketou bych za jednu sekundu obletěl 14x Zem. Za pět minut doletí na Slunce. Za pět hodin doletí ze Země na Neptun. Tato raketa dokáže proletět černou dírou. S touto raketou bych mohl létat na Neptun. Na nějaké planetě bych mohl vidět mimozemšťany. Váží 3 tuny. Můžu se podívat na Měsíc. Raketa se jmenuje Blesk. Alfa Centauri je nejbližší hvězda, ale světlo k ní dorazí za čtyři roky. Světelná rychlost je 300 000 km/s. Mojí raketou by trvalo dva roky, než by doletěla na hvězdu Alfa Centauri. Chtěl bych se na ni vydat. Kdybyste se na ni chtěli vydat, tak by vám to raketoplánem trvalo 163 000 roků.

(David Ličko, 3. třída)

ZA STO LET

Jedna paní našla v čokoládě kupón na cestu do vesmíru raketou. Paní váhala, jestli má jet nebo né, ale nakonec šla dát ten kupón tam, kde dávají kupony do vesmíru. Ten den, kdy jela do vesmíru, se začala bát, ale jela. Jak jela, stala se hrozná věc. Raketa se začala houpat na jednu stranu a na druhou stranu. Paní bylo špatně. Jak přistáli, potkali je mimozemšťani. To paní Adéla omdlela. Mimozemšťani ji odvedli, Adéla se probudila v mimozemšťanském talíři.

Mimozemšťani ji ale museli pustit. Paní byla šťastná, že jede domů a už nikdy si nebude kupovat čokolády.

(Ineska Juřenová, 3. třída)

SCI-FI

„Na zemi odstartovala Americká raketa,“ řekl generál John Elvis. Všichni se radovali, protože start byl komplikovaný.

Za dva týdny přišlo hlášení: „Právě jsme dorazili na nějakou divnou planetu. Je tady nějaké číslo. 752361054. A taky je tady nějaký příbytek.“

Lidi na zemi se zalekli a vědci nemohli pochopit, jak se to tam vzalo. Generál John Elvis řekl, ať se tam podívají. Podívali se tam, ale nikdo tam nebyl.

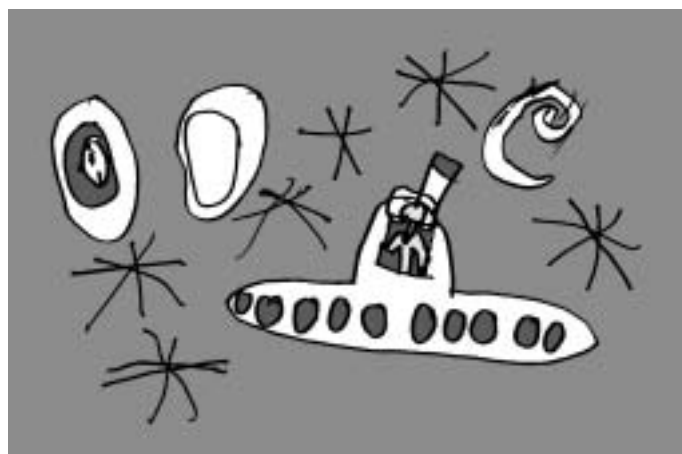
Šli dál a po chvíli narazili na na divný strom, u kterého bylo zase nějaké číslo: 154629873. „Zase je tady nějaké číslo – 154629873.“

Po chvíli našli ve stromě díru. Neváhali a hned se tam podívali. Našli tam mrtvé tělo, rychle ho donesli do rakety a šli hledat jiné, ale živé. Zanedlouho našli další dům, kde našli další číslo 152325418. Už jim to bylo divné, chtěli vědět, co ty čísla znamenají. Zajímalo je, jestli tady mají informace...

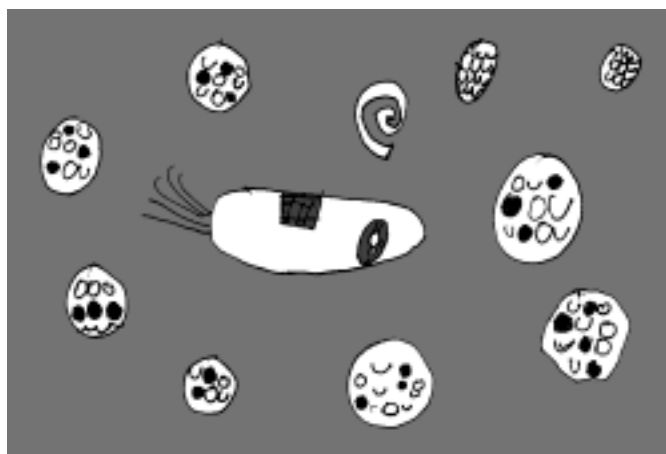
Šli dál a narazili na nějakého strážníka. Neměl žádnou divnou kosmickou zbraň, nýbrž meč. Poslali další vzkaz, že tu nemají kosmické zbraně, ale meče. Nevěděli, jak dál – nemohli ho přece jenom tak zabít – přihnuli by se totiž další a zabili by je.

Tak šli zpátky a narazili na informace, ale neuměli jejich řečí. Šli k raketě a nastartovali. Když už byli blízko cíle, spadl na ně meteorit. Už nikdy je nikdo neviděl.

(Adam Rusek, 4. třída – 2007/2008)

(kresba Natálka Krajínová, 1. třída)

(kresba Viktorka Sumcová, 1. třída)

CESTOVÁNÍ ČASEM

ŽIVOT V BUDOUCNOSTI

Jednou zmrazili jednoho moudrého starostu a ten se probudil až v roce 3000. Byl v šoku. Všude byly auta a moderní věci. Avšak potkal jednoho kamaráda, který byl taky zmražený. Ale ten se probudil v roce 2996. Měl na sobě sluchátka a zpíval: pucy, pucy, pucy. Řekl starostovi: „Jé, už bylo načase, aby ses probudil.“ „Starosta se zeptal: „Co se to tu děje?“ „Kámoš: „Je to super, musíš si jen zvyknout. Jen se drž při mně.“ „Tak jo.“ „Jdou domů a starosta uviděl auto a strašně se vylekal. Ale kámoš si toho všiml a tak mu všechno vysvětlil. Za dva roky se naučil řídit auto. A za čtyři roky každý den chodil ulicí a dělal: pucy, pucy, pucy.“

(Klára Žantová, 3. třída)

JÁ A PRVNÍ ŽÁROVKA aneb JAK VZNIKLO JMÉNO ROŽNOV

„Dobrý den, pane Filuto,“ řekla jsem, když jsem vcházela do místnosti plné šroubků, šroubů, maticek a matek, hřebíčků a hřebíků. „Tak co jste vyrobil za vynález?“

„Ahoj, Irčo,“ řekl pan Filuta. „Já jsem vynalezl stroj času!“

„No tak to jste mě teda překvapil! To si určitě musím vyzkoušet!“ vykřikla jsem a honem vběhla do velké krabice, ve které bylo spousta drátů a tlačítek. Pan Filuta spustil stroj a řekl: „Nastav rok a místo.“

„Dobře. A ještě něco: jak se vrátím zpátky?“

„Jen pomysli na dobu a místo, kde se chceš vrátit,“ řekl pan Filuta.

„Tak jdu na to,“ pomyslela jsem si. TŘI, DVA, JEDNA, TĚD! Och, kde to jsem? Je to tu mnohem hezčí než u nás, krásné dřevěny, nádherná krajina... Jsem snad ve snu?

„Dobrý den, milostivá,“ pozdravil mě nějaký muž. Jací jsou tu slušní lidé! No nic, musím se jít podívat, abych mohla napsat slohovku o minulosti.

Přicházím k nějakému domu a zaklepu. Otevře mi mile vypadající paní. Já ji pozdravím a ona mě pozve dál. Uvaří mi čaj a zahájíme rozhovor. „Říkej mi Irčo,“ řekla mi ta paní.

„To je legrační, já se taky jmenuju Irena,“ řekla jsem. Také jsem se dozvěděla, že její manžel sedí pořád ve své pracovně a snaží se vynalézt světlo, u kterého není risk, že chytne celá chalupa. Rychle jsem utíkala do pracovny manžela Irči. „Dobrý den,“ vyhrkla jsem z posledního dechu.

„Á, dobrý den,“ řekl mi Irčin muž.

„Slyšela jsem, že byste chtěl vynalézt světlo, u kterého...“

„Ano, já vím, Irča se zase prořekla, že?“ drze mě přerušil. „No nevádí.“

„Já bych vám s tím chtěla pomoci,“ řekla jsem mu se svýma psíma očima.

„Dobře, dobře, ale už se na mě nikdy tak nedívej!“

„Jistě.“ A začali jsme. „Takže... budeme potřebovat nějaké sklo, dráty, nějaký hliník a elektřinu.“ Vysvětlila jsem mu postup a věřte nevěřte, zvládli jsme to. První žárovka na celém světě a zrovna já jsem ji vynalezla! Po týdnu věděla o žárovce celá vesnice a jelikož byli všichni šťastní, že si už nemusí svítit svíčkami, dali vesnici jméno „Rožnout“. Po nějaké době se vesnice musela přejmenovat, aby to znělo důstojně. A tak se ustanovilo, že vesnice ponese jméno „Rožnov“. Poté se jméno ještě vylepšovalo, až vznikl „Rožnov pod Radhoštěm“.

Pomyslela jsem na Rožnov pod Radhoštěm v roce 2008... a jsem zpátky!

„Jaké to bylo?“ ptá se mě pan Filuta.

„Úžasné!“

(Irena Válková, 6. třída)

(kresba Vojta Kovařík, 9. třída)

CESTA ČASEM

Jednoho dne jsem šla do školy jako bvykle, ale jak jsem přecházela koleje, narazil do mě vlak. A já jsem usnula. Když jsem se probudila, zjistila jsem, že jsem v roce 2383, ale než jsem to zjistila, tak se mi to zdálo divné. No, pak jsem viděla nápis „Rožnov na Kopci“. Došlo mi, že budu asi v Rožnově pod Radhoštěm. Vedle mě stál nějaký robot a ptal se mě, jestli nechci koupit nějakou lesklou věc. Já ho odmítla a on mi dal pohlavek, ale já jsem ho nechala tak, je to přece robot.

Potom jsem si vzala taxíka a měla jsem v plánu, že si budoucnost nafotím, ale stihla jsem si jenom nafotit ten taxík. Víc jsem toho nestihla, protože jsem se ocitla zase zpátky na kolejích a vůbec nevím, jak se to stalo, ale když jsem koukla na hodinky, zjistila jsem, že je 4.30.

Doma jsem dostala sprda za to, že jsem přišla pozdě.

(Andrea Porubová, 6. třída)

DOMORODÝ ČLOVĚK OBJEVUJE SVĚT

Kdysi dávno, asi v roce 1652 př. n. l., v horách umrzl domorodý člověk. Vědci ho odmrazili v roce 2008 v naší době. První, co uviděl, bylo Alfa Romeo, které mu profičelo kolem nosu. Domorodý člověk řekl: „Kde já být? To být vozík na kolečkách?“ A začal za ním utíkat. Ale nebylo mu to vůbec k ničemu, protože auto bylo rychlejší a tak raději přestal. Vrátil se k vědcům, aby mu vyprávěli o jejich době, protože se mu zdála moc rychlá a že ani nedohonil auto. Pak se zeptal, jestli by ho zamrazili zpátky do ledu v horách. A jak řekl, tak taky udělali...

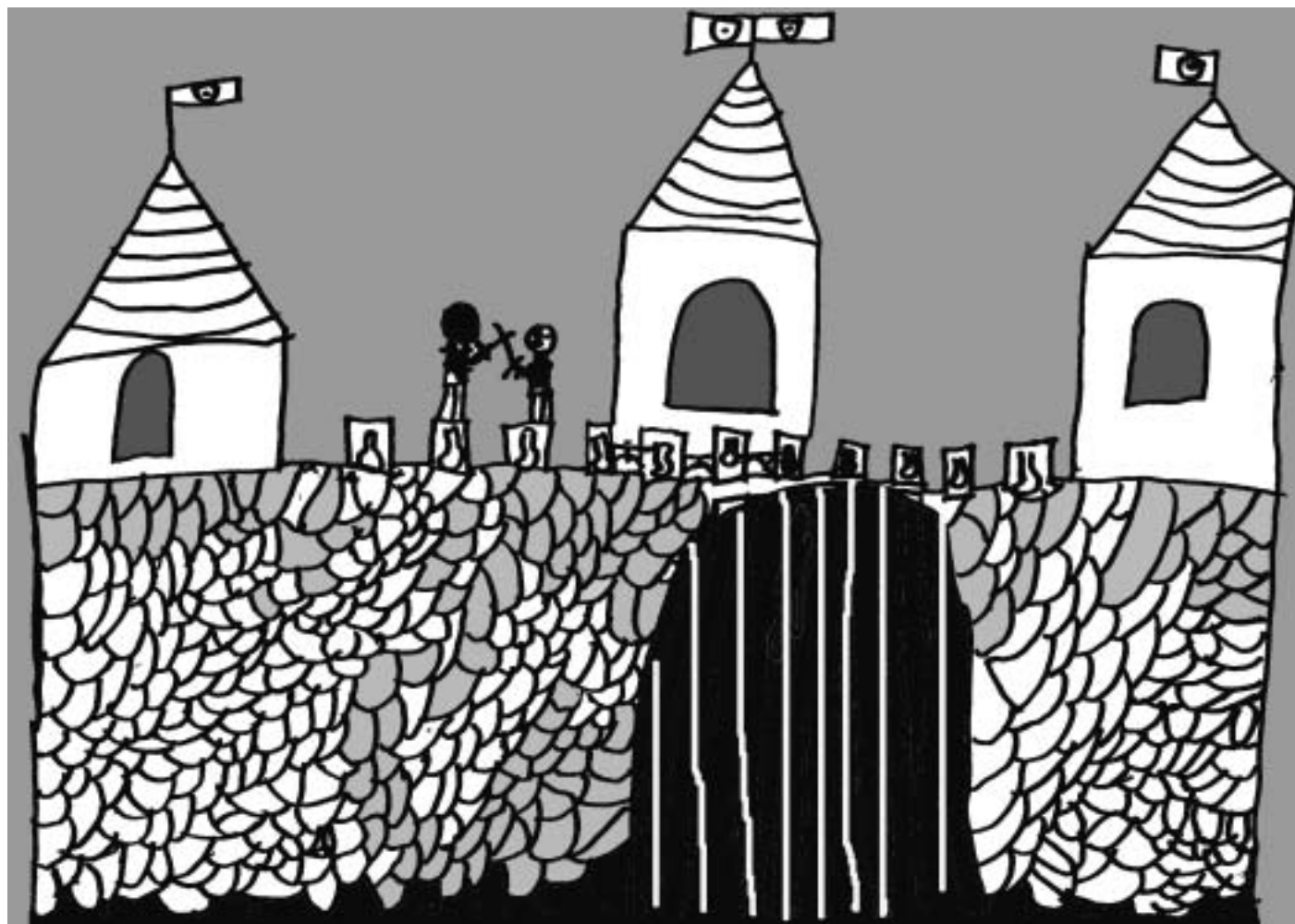
(Matěj Sumec, 3. třída)

BEJVÁVALO [DOBŘE]

(kresba Ineska Juřenová, 3. třída)

(kresba Adam Rusek, 4. třída – 2007/2008)

A NEBYLO DŘÍV LÍP?

„Včera, okolo dvacáté hodiny bylo v obci Střelice poblíž Brna nalezeno tělo devatenáctiletého chlapce. Pitva prokázala, že šlo o otravu alkoholem.“ „Hromadná havárie na dálnici D1 má na svědomí 12 mrtvých. Nehodu pravděpodobně zavinil mikrospánek jednoho z řidičů. My už máme na místě naši reportérku. Hanko, prosím tě, jak to v tuhle chvíli...“

Vstávám a vypínám televizi. Už nechci poslouchat, jaká neštěstí se zase stala. Přijde mi to celé šílené a úplně na hlavu postavené. Já si tady sedím, v teple, se svojí rodinou a s večeří v břiše, a někde venku někomu umírají synové, mámy nebo tátové či dobří kamarádi. A úplně nesmyslně. Tenhle svět je prostě celý strašně zmatený a rychlý. Děti dospívají daleko dřív a dřív se k nim i dostávají problémy „velkých“. A rodiče? Ti mají na své syny a dcery stále méně času, protože potřebují vydělávat peníze, aby rodinu uživil. Už jen zřídka se celá rodina sejde a povídá si. Většinou si děti zalezou k počítači a rodiče odpočívají u televize. A za celou tu dobu spolu prohodí třeba jen: „Jak bylo ve škole?“ „Dobře...“.

Dřív to podle mě, bylo jiné. V době, kdy ještě nebyla elektřina a lidé děkovali za každý chléb na stole, držela rodina daleko víc při sobě. Uvědomuju si, že to musela být doba nesmírně tvrdá a krutá, ale stejně tak si myslím, že byla i spravedlivá. Aby lidé měli co jíst, museli pracovat na polích a chovat dobytek. Když přišel ten správný čas, obilí se sklídilo, umlelo na mouku a z mouky se upekli chleba. Každý si prošel tím cyklem. A to se mi líbí. Dnes si můžete zajít do obchodu a koupit si cokoli. Dřív to tak nebylo a myslím si, že i díky tomu byli lidé pokornější a rozvážnější...

Rozhodně nemůžu říct úplně jednoznačně, jestli bych v téhle době chtěla žít. Asi už jsem si na ten luxus, který současná doba přináší, příliš zvykla. Ale stále to nic nemění na tom, že bych spoustu věcí ráda změnila. Včetně sebe. A proto jsem taky vypnula tu televizi...

(Kateřina Ludoíková, 9. třída)

CESTA ZAKLÍNAČE [†×⊙‡#±~]

Rok: 2000. Podle informací profesora Gmigmogma se matka narozeného chlapce jmenovala Matka noci. Profesor Gmigmogma se hodně zajímal o jméno chlapce, který se narodil ve vesnici Garmazina. O 6000 tisíc let zpátky. Matka narozeného chlapce nevěděla, jaké jméno dát svému chlapci. Nakonec se rozhodla. Jeho jméno znělo: Glartyn Nocí. Jeho příjmení neznělo moc dobře, ale neměl na vybranou.

O 16 let později. „Glartyne! Glartyne!“ volá zděšeně Geralt Haryb z vesnice jménem Rivie.

„Co se děje?“ ptá se Glartyn.

„To neuvěříš, co jsme našli.“

„Jo, tomu neuvěříš,“ přidala se do rozhovoru Triss Ronculss.

„Co jste našli?“ ptá se Glartyn z vesnice Garmazina.

„Poklop,“ odpovídá Triss Ronculss.

V roce 6000 př. n. l. se nad vesnicí Garmazina v jihovýchodní Asii zatemnila obloha. Lidé přestali dýchat, země se začala třást, vlny v oceánu se začaly zvedat. Po 5 dnech přírodní katastrofy ve vesnici Garmazina se zrodil chlapec. Jeho otec nebyl určen, ale matka byla určena.

Poklop

Triss Ronculss, Geralt z Rivie a Glartyn z vesnice Garmazina šli k poklopu. Poklop byl daleko od vesnice Rivie a Garmazina. Až došli k poklopu, zjistili, že poklop vede do mocné čarodějnické vesnice Krinpert, kde bydlí Triss Ronculss. Tak tedy všichni tři přátelé vešli do poklopu.

Rok 2000. Profesor Gmigmogma se pokoušel dlouhá léta najít tento poklop, protože podle legendy se tam ukrývá hrobka kouzelníka Merlina.

Rok 5984 př. n. l.

„Glartyne! Geralt! Podívej co jsem našla,“ říká Triss Ronculss.

„Co jsi našla?“ ptá se Glartyn a Geralt.

„Hrobku mocného čaroděje Merlina!“ odpovídá Triss Ronculss.

„Hrobku Merlina?“ zasmál se Geralt.

„Vidím, že jsi pořád stejný hlupák,“ říká Triss.

„Od namyšlené čarodějky se to dá čekat,“ rozrušeně Geralt odpovídá.

„Nechte toho!“ křičí Glartyn.

„Někdo jsem jde,“ říká Geralt.

„Rychle! Pojďme do mojí vesnice,“ zděšeně povída Triss.

„Ok. Pojďme!“ odpovídá Geralt.

Vesnice Krinpert

Jak Geralt, Glartyn a Triss utíkali do vesnice Krinpert, byli chyceni tím, před čím utíkali.

„Kdo jste?“ ptají se všichni tři přátelé.

.....

„Triss, víš co jsou zač?“ ptá se Glartyn.

„Nevím, ale mají na sobě kápě rodu Gurtnových,“ odpovídá Triss.

„Co jsou zač, ti Gurtnovi?“ ptá se Glartyn.

„Buďte ticho!“ ozval se mužský s kápí rodu Gurtnových.

„Ne! Dokud nám neřeknete, co jste zač!“ říká Glartyn.

„Hm. Zajímavé dětičky,“ mluví muž s kápí rodu.

„Vím, že tu je čarodějka, jeden zaklínač a jeden bojovník.“

„Zak, zak, zaklínač?“ koktá Glartyn.

„A kdo je zaklínač?“ ptá se Triss.

„Ha ha ha. Vy to nevíte? Ha ha ha. Přece váš Glartyn Nocí!“ odpovídá muž s kápí rodu Gurtnových.

„Já a zaklínač?“ koktá Glartyn.

„Buďte ticho!“ rozrušeně křičí muž v kápí rodu Gurtnových.

„Zavedu vás do vesnice Krinpert, ale jestli se tu ještě jednou objevíte, zabiju vás!“ vyhrožuje muž

v kápi rodu Gurtnových.

„Proč nám pomáhá?“ šeptá si Triss s Geraltem.

„Já nevím, ale vypadá to, že nás čeká další dobrodružství.“

Hrobka Merlina

„Au! Proč nás shazujete na zem?“ ptá se Glartyn.

„To, že jsi zaklínač neznamena, že se k tobě budu chovat ohleduplně!“ křičí muž s kápí rodu Gurtnových.

„A teď běžte, no tak, běžte!“ zvýšeným hlasem povídá muž s kápí.

„No, myslím, že už jsme dneska zažili dost,“ povídají všichni tři přátelé.

Rok 2000 n. l. Profesor Gmigmogma se rozhodl dělat v jihovýchodní Asii vykopávky, aby našel hrobku Merlina. Vykopávky byly marné. Podle profesora Gmigmogma poklop a hrobku vzala s sebou voda. Až uběhl 1 den – přesně v 01:10 křičel jeden muž z posádky na profesora Gmigmogma.

„Profesore! Profesore! Profesore!“ křičí muž z posádky. Profesor se vzbudil a unaveně zívá a ptá se: „Co se děje?“

„Našli jsme poklop a hrobku Merlina,“ odpovídá muž z posádky.

„Opakujte, co jste našli?“ dává rozkaz profesor.

„Našli jsme poklop a hrobku Merlina,“ odpovídá muž z posádky.

„Posádko, vstávat! Vstávat! Vstávat!“ křičí profesor.

„Kde je ta hrobka?“ ptá se profesor.

„Pojďte za mnou, ukážu vám ji,“ odpovídá muž z posádky.

„Matka bože, to je hrobka Merlina a poklop,“ děkuje profesor bohu.

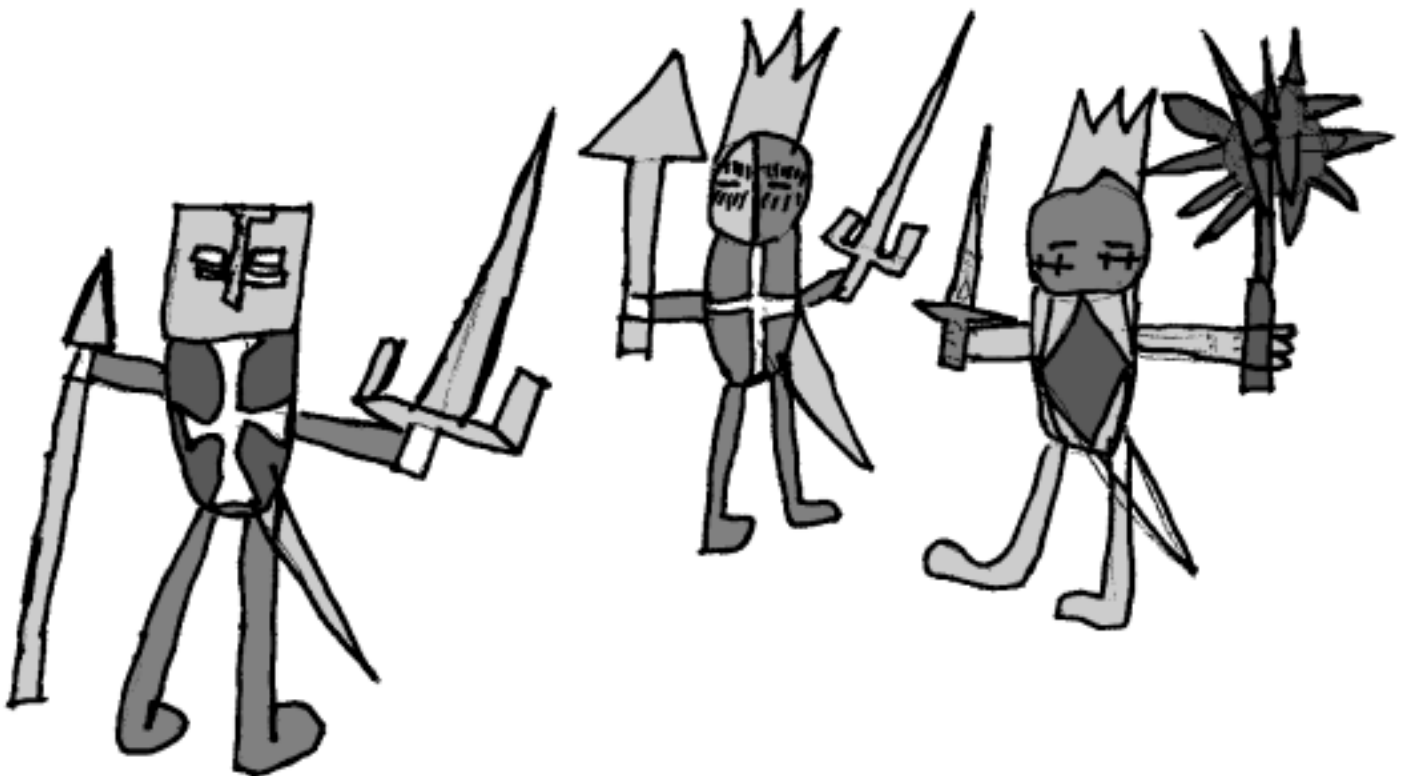
Příprava k boji

As Triss, Glartyn a Geralt resin bis village Krinpert saw butcher inhabitants village a among them were parents. Triss with tackled cries as saw his butcher parents.

Glartyn with tried his hardest calm Triss. As melt Glartyn Triss so verbatim twigged from would with had groom at fight opposite kind Gurtnových.

Setou has been beanpole.

(Adam Krupa, 4. třída – 2007/2008)

(kresba David Ličko, 3. třída)

VČERA A DNES [FOTOKROUŽEK]

Zkusili jsme pro Vás také zachytit minulost a současnost, budoucnost ještě neumíme vyfotit.

Jak viděli máslo naše babičky a jak ho známe my.
(Irena Válková, 6. třída)

I tohle bylo dřív trošku jiné....
(Martin Zubek, 7. třída)

Staré rádio a poslech hudby dnes
(Ondra Koníř, 8. třída)

Starý a nový dům.
Ale i ten dřívější byl kdysi určitě krásný.
(*Dan Tichý, 7. třída*)

Na tomhle obrázku můžete vidět rádio staré 70 let. A to rádio patřilo mému dědovi Pěnčíkovi.
Přístroj nad tím je starý jen 14 let, takže vlatně mladý.
Mladý jako já, Ondra.
(*Ondra Susedík*)

Stránky fotokroužku:
<http://fotoklub.blog.cz>

MINULOST A BUDOUCNOST

V minulosti lidi neměli televize, ani ještě babičky a dědečkové. A co je teď? Počítače, MP3, notebooky. Jde ta technika strašně rychle dopředu. Ani si nedokážu představit, co bude, až budu já babička, za vymoženosti. V minulosti chodili lidi do hospody a tam hrály housle, basa a cimbál. A na sobě měli většinou kroj. A teď jsou diskotéky, kde hrajou elektrické kytary, klávesy a tak dále....

(*Vendy Šestáková, 4. třída – 2007/2008*)

Zmatek. Všude kolem nás je zmatek. Školy se zavírají a děti společně s učiteli se řítí z budov a pláčou. I já pláču, dokonce i ti, kteří školu nenáviděli, pláčou. Běžím domů a naposledy se ohlížím za svou, teď už bývalou, školou. Nechce se mi věřit tomu, že už od zítřejšího dne bude ta krásná budova ve tvaru krokodýla zbouraná a zbude z ní jen prach a nám už jen pouhopouhé vzpomínky.

Otvírám dveře od našeho domu a můj praděda mě už s otevřenou náručí vítá ve dveřích. On ví, jak se cítím, možná i kvůli němu to prožívám tak nešťastně. Jsem rád za to, že ho mám, protože nebýt jej, nikdy se nedozvím o tom, jak se žilo ještě v dobách, kdy byl on mladý.

„Víš Quizile, my už nemůže ovlivnit to, co se na naší planetě děje,“ říká a pokládá si mě na klín. „Když jsem byl já mladý, tak bylo všechno jinak. Svět nebyl tak jednoduchý, jaký v dnešní době je. Školy nebyly takové, jaké jsou dnes. Byly to prostě takové obyčejné budovy...“

Přerušuji dědu a ptám se: „Oby... co?“ Tohle se mi stává skoro pořád, nerozumím slovům, které mi říká. Žijeme totiž na planetě bez hranic, tak tomu říká děda. Je to zkratka jedna velká země, kde se mluví univerzální řečí. No a můj děda se narodil v době, kdy byl ještě svět rozdělený na jednotlivé země. On prý žil v nějaké České republice, myslím, že se tomu tak říká.

„Obyčejné budovy, Quizile. To byly jen takové šedé kostky s pár okny a jedněmi dveřmi. Učila tam paní učitelka, která stála u takové velké zelené věci, na kterou se dalo psát, tabule se tomu říká, víš, Quizile. Tenkrát jsme se neučili o žádné strategii boje proti mimozemšťanům. A už vůbec ne o manipulaci s přístrojem značky Q352IZ. Byly to takové užitečné věci, jako třeba kdo založil povinnou školní docházku. No schválně, Quizile, víš to vůbec?“

Chvíli váhám a pak odpovídám: „No, myslím, že to byla Wonstraguizer Tonuiguarzcova.“ Moje suverénní odpověď je zamítnuta a děda se směje. „Haha, vždyť to byla Marie Terezie, a vidíš to, vy už to vůbec nemůžete vědět, protože žijete jinou dobu.“ Chvíli mlčky sedíme a pak mi dochází, že vážně žijeme a přemýšlíme jinak než ti, kteří se narodili ještě před rokem 2000. Vytváříme si svůj vlastní svět, budoucí svět, a zapomínáme na minulost.

„Crrncrrrn,“ někdo zvoní. Jdeme společně s dědou otevřít a zděšeně na sebe pohlédneme.

„Přišli jsme vám přeprogramovat vašeho vnoučka,“ říkají páni v plastových oblecích s jedním velkým okem přes celou tvář. Věděl jsem, že to jednou přijde, že mě jednoho dne přijdou přeprogramovat stejně jako mé vrstevníky před pár měsíci. Od této chvíle už budu přeprogramovaný na myšlení pro budoucí svět. Tentokrát už pláče i děda. Já už se ale ztrácím. Můj mozek se totiž právě přeprogramoval. Píiiiiiiiiiip.....Kadfiasfdsa.kvfũitfskgfisdfgsidftpoAsoZDÍpasgdflk sdhiUTSiasgfosazféwazepo

(Daniela Pilmajerová 9. třída)

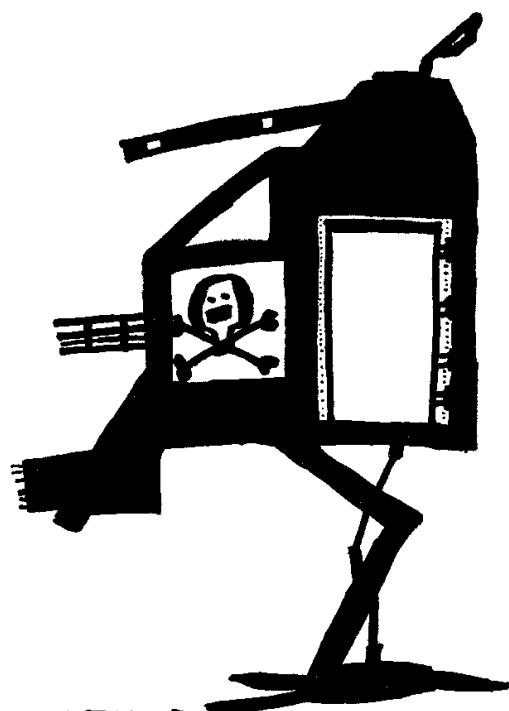
V budoucnosti, si myslím, že už budou létat auta, to bude super. Samo se bude řadit, automaticky. A auto už mě bude navigovat, dělat jídlo na dlouhé cesty a bude vytuněné, obrněné víc než tank a ještě ozbrojené lasery, prostě všechno. Jedno auto, co budu mít já, tak bude rychlejší než Formule 1. Bude mít aji nitro, to nevadí, jsme v Tokiu, sice samí Číňani, ale to neva, mám tu dost kámošů. To auto je i rychlejší než ponorka ve vodě. Můj kámoš má taky hezké auto, dělá na autech, je strašně dobrý. Já taky dělám na autech. Ne, dělám si srandu, já jezdím rallye a ten můj kámoš je i můj sponzor, pracuje pro mě.

(Patrik Podhrázský, 6. třída)

SUPERPRÁŠEK

Některé děti mají potíže s učením. chtěl bych, aby vědci v budoucnu vynalezli chytrý vitamín. Dítě by ho před spánkem snědlo a ráno by ve škole všechno vědělo. Pan učitel dítě pochválí a dá mu hezkého smajlíka. Dítě bude spokojené a maminka bude ráda, že se s dítětem nemusí učit.

(Petr Daněk, 3. třída)

BATLE DRONE 417

(kresba Dan Tichý, 7. třída)

(kresba Ondra Kantorek, 6. třída)

NEUVĚŘITELNÝ ROBOT

V roce 3000 vznikl neuvěřitelný robot, teď vám povím jak. Jeden pán dal jednou do hrnce kuřecí maso, čtyři pružiny, dvě cibule a jedno vejce. Potom počkal jednu hodinu. Po hodině to najednou zabublalo, vyletěla velká bublina a na světě byl nový suprstroj.

Tento robot uměl vytvořit cokoli, ale jenom, když to ten člověk potřeboval. Například – chudým lidem oblečení, jídlo, domy a mnoho jiných věcí, na které si už nevzpomínám. Od té doby byli všichni lidé šťastní.

(Janek Holíš, 3. třída)

ÚČESY BUDOUCNOSTI

Zleva: na fotbal
proti dešti
na box

(kresba Eliška Bittnerová, 6. třída)

BUDOUCNOST

Dnes je 15. 5. roku 2028. Já jsem Monika Holá a připravuji se na slibnou kariéru oční lékařky. Příští týden mě čeká přednáška na konferenci o nových možnostech transplantace očí. Dnes budu pracovat v laboratorii. Mám připravený materiál na výrobu modrých očí. Pokud se mi do příštího týdne podaří vyrobit i zelené a hnědé, budu mít na konferenci na Jupiteru určitě velký úspěch. Pak by mi mohly přicházet zajímavé nabídky na další práci.

(Monika Holá, 4. třída – 2007/2008)

BUDOUCNOST

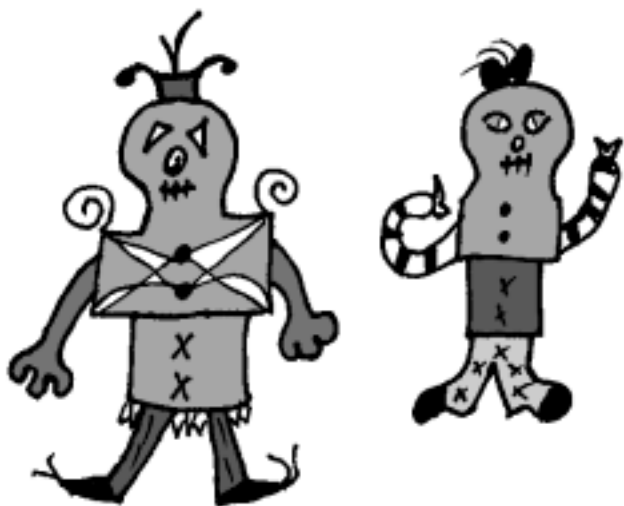
Je rok 10 189. V tomto roce si můj život představuji takhle: Můj barák bude lítat ve vzduchu a schody budou neviditelné a vidět je budu jenom já, aby se do mého bytu nedostal zloděj. Když přijdu před dveře do bytu, dveře se mne zeptají, jak se jmenuju a ať řeknu své heslo. Až to všechno řeknu, tak se mi dveře otevřou a moje jezdící podlaha mě doveze do obýváku. Potom 1x zatleskám a přijede mi přímo pod zadek gauč, podruhé zatleskám a přijedou ke mně tři roboti, jeden mi doveze jídlo a pití, druhý mě udělá super účes a třetí mě obleče do šatů, které blikají a mění barvu. Po asi tak 5 mintách se půjdu projít se svým lítacím psem Kenlulinem. Tak si představuji můj život v budoucnosti.

(Míša Marčíková, 4. třída – 2007/2008)

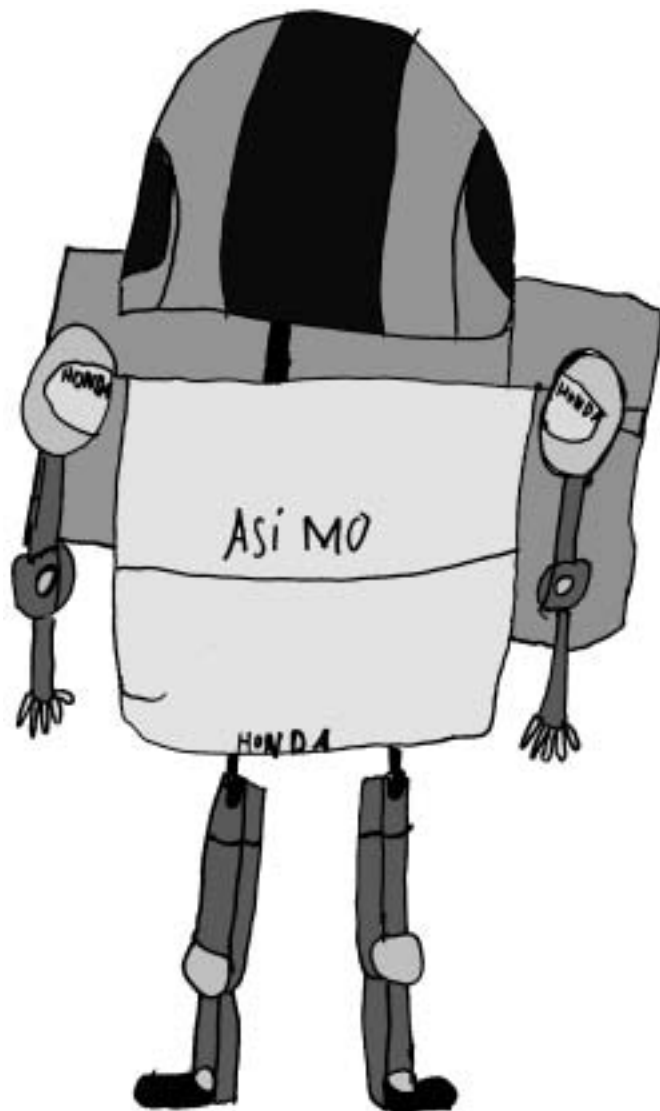

■ VŠECHNY MÍSTA S TOUTO BARVOU JSOU SOLÁRNÍ PANELE

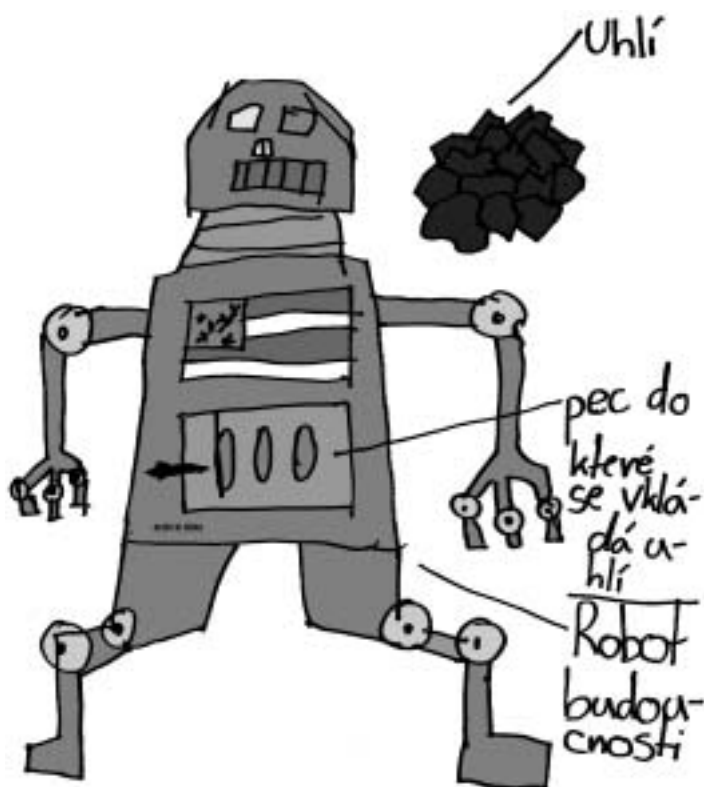
(kresba Anežka Kozlouská, 6. třída)

(kresba Kristýna Krotkouská, 8. třída)

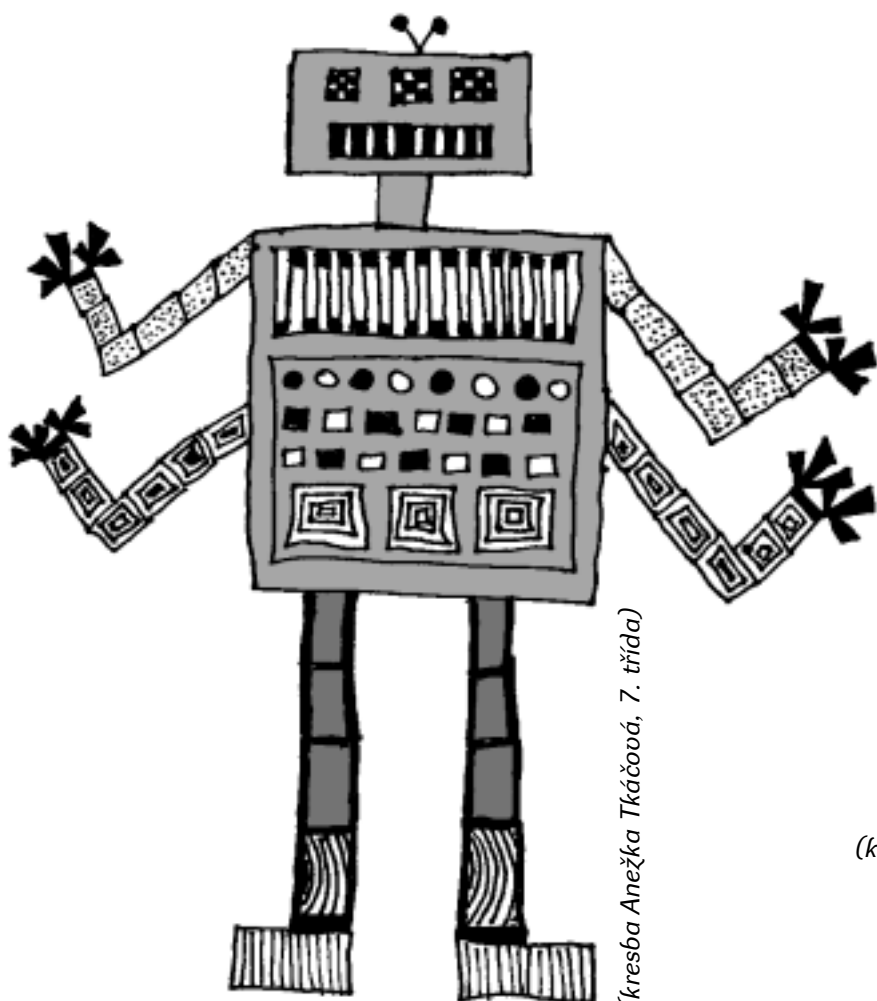
(kresba Adam Rusek, 4. třída – 2007/2008)

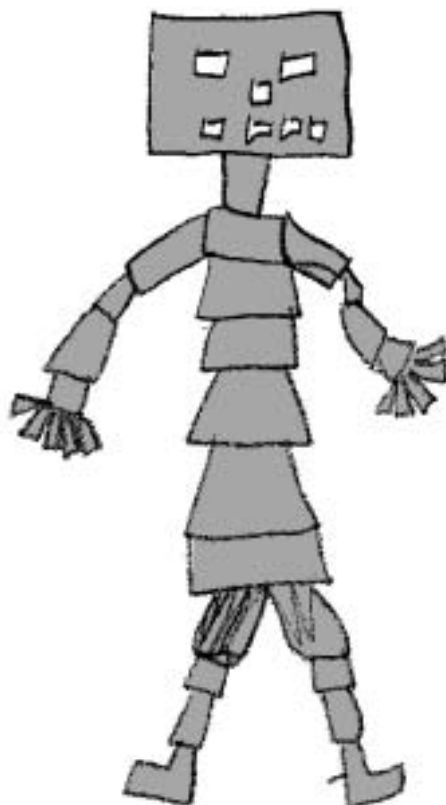
(kresba Štěpán Kyšák, 5. třída – 2007/2008)

ROBOTI A ROBOTKY

(kresba Anežka Tkáčová, 7. třída)

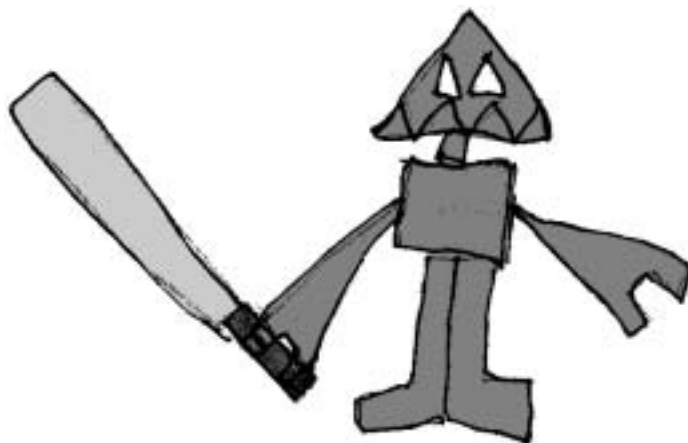

(kresba Terka Konířová, 4. třída – 2007/2008)

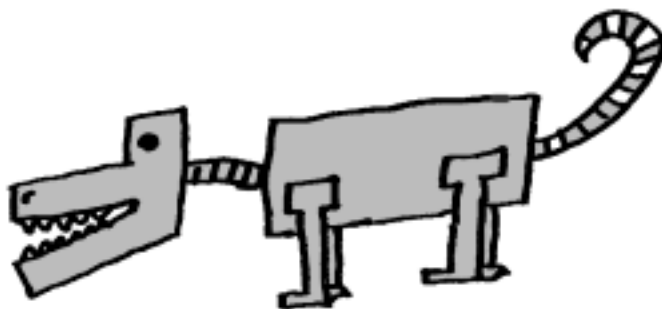
BUDUCNOST

„Píše se rok 3338 a jmenuji se Adéla Pokorná. Bydlím v městě Praha 8. Pracuji jako lékařka a je mi 29 let. Teď vám popíšu svůj den: Ráno se vzbudím a obléknu se. Potom si jdu udělat snídani. (Většinou ta snídane bývá chleba se sýrem a čaj.) Až pojím, jdu do práce. Sejdu po schodech ke své garáži. Vyjedu svým BMW a jedu do práce. Tam se převleču do lékařského. Mimochdem, jsem praktická lékařka. Hned jsem pustila prvního pacienta. Ten si stěžoval na klouby. Dala jsem mu recet a zavolala dalšího. Ten chtěl poslat na rentgen kvůli podezření na nádor, tak jsem mu dala osvědčení na rentgen, pak přišel třetí a čtvrtý a pátý a byl večer. Pak přišel večer, já zaparkovala, povečeřela jsem a šla spát.“

(Kamila Kroupová, 4. třída – 2007/2008)

(kresba Petr Daněk, 3. třída)

(kresba Vojta Krajča, 4. třída – 2007/2008)

JAK CUKRÁŘKA MAŘENA PEKLA HADA

Za dávných dob pracovala v kroměřížské cukrárně stařena Mařena a ta měla dobrý kšeft. Celá kroměřížská cukrárna vůbec měla dobrý kšeft – všichni její kuchaři a cukrářští zaměstnanci. Ale jednou se jim pokazila cukrářská trouba na pečení cukroví a tehdy výdělek klesl. Neodbočujme však už dále od toho, o čem vám chci vyprávět.

Právě ještě někdy předtím, než se trouba pokazila, přišel do cukrárny jeden muž a potkal se právě s tou naší zmiňovanou cukrářkou Mařenou a prosil ji, aby mu upekla asi... asi dva lokty vysoký krémový dort; no zkrátka obrovský dort a hned jí za něj zaplatil. Činilo to sto padesát krejcarů. Domluvil se s cukrářkou, že si pro něj přijde do deseti dnů. A ještě než odešel, měl k té stařeně zvláštní prosbu: statkář chtěl, aby mu po obvodu upevnila zlatého hada, ale takového, aby vypadal jako živý. Pak-li, že se jí to povede, že jí ještě k tomu beze všeho vyplatí na sto krejcarů.

To v naší cukrárce vyvolalo takovou snahu, že byla ochotna péci dort klidně až do rána. Tolik peněz už dlouho neviděla, přestože měli v cukrárně výborný kšeft.

Hned k večeru i vymezila zvláštní dobu na pečení dortu, a moc si přála, aby byl takový, jak jej ten muž chtěl. Vzala díži, ve které se zadělává těsto a skutečně v ní taky těsto uchystala. Potom vzala ingredience na přípravu krémového dortu. A než uplynula chvilka, byla už s tím krémovým dortem hotova. Ještě nikdy tak rychle žádný dort nenapekla.

Nyní, protože měla dort již napečený, dala se do vyrábění toho hada. A také s tím hadem byla hnedle hotova, a ten had ani vůbec nevypadal jako z těsta. Na pohled byl, jako by se z živého byl vyloupl, ale tomu všemu se vůbec nepodivila. Lidé z její vesnice mi vyprávěli, že prý do těsta, ze kterého tu hadí podobu vyválela, zapekla dokonce prý i hadici. A možná, ale to vůbec nevím jistě, mohla ta stařena být čarodějnice! Když totiž pohlédla na hodiny, viděla, že od chvíle, kdy začala, ještě neuběhly ani dvě minuty! Ale rovněž ani to jí nijak nepřekvapilo. Nyní měla ještě i jiné zakázky. Za pouhou půlhodinku byla i se zakázkami hotova, a tak zavolala statkářovi, který se zatím vrátil domů. Ten se velice divil, jak mohla stařena být tak brzo hotova, ale hned se vydal na cestu k cukrárce, ačkoli už nastala temná noc.

Ale ještě než se k cukrárně dostavil, zašel si do jednoho statku pro mlíko, které tam odebíral co každý druhý den. A pak už jel rovnou do cukrárny. Vyzvedne si dort s hadem a zaplatí Mařeně za službu. Ale jakmile spatří onoho hada, nemůže věřit očím – jako by to byl živý had. Však ho taky stařena varuje, ať si na hada dá pozor, ale že má, co si přál. Muž stařeně ještě vyplatí sto krejcarů, které jí slíbil a potom se ihned vrací domů.

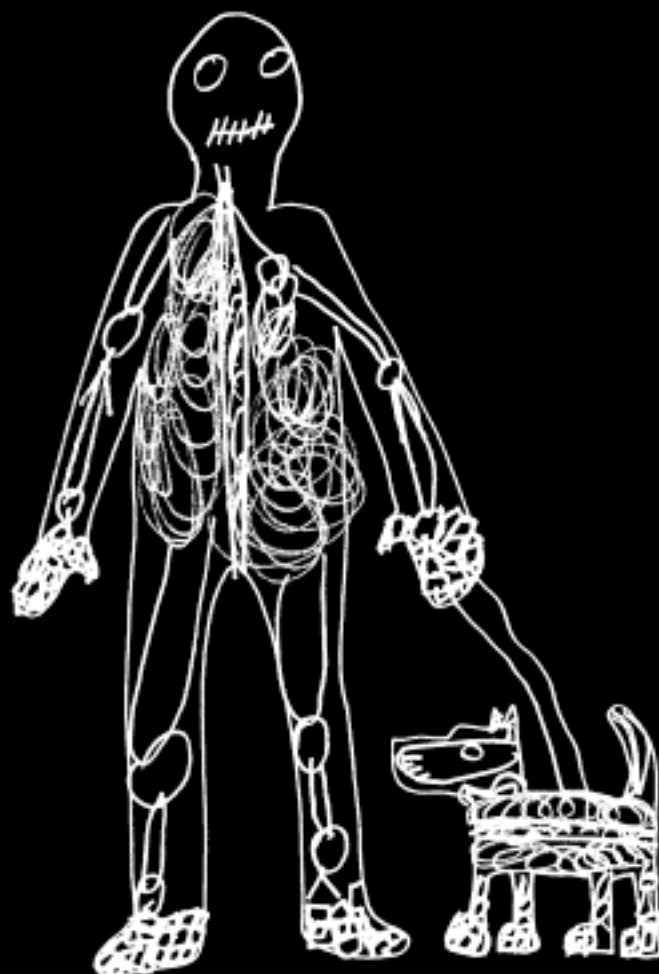
Doma si chtěl ještě před spaním vypít mlíko. Zašel tedy do světnice, v níž si mlíko uložil – ale to jakoby se do země propadlo. „Že bych je zapomněl na statku? Zítra se tam podívám,“ pomyslí si a chystá se jít spát. Lehne si do postele, ale nemůže nijak usnout. Když konečně měl pocit, že usnul, vylekalo ho ze spánku podivné šramocení. „Že by zloději?“ vylekal se muž. Jde se rychle podívat do vedlejší místnosti a – hrůzou div nezkameněl: na zemi se vine had, tělo od jeho mlíka a podrážděně syčící štráduje si to rovnou ke statkáři. Ten hbitě popadne motyku – na nic nečeká a sek! – a málem se mu hada podařilo přeseknout. Ale had byl mrštný, skočil mu na břicho – a cení na muže své jedovaté zubiska. Naštěstí statkář včas hada setřásl. Ale had se na něj začne opět hned sápat. Strachem pomatený muž a ve tvářích hrůzou červený jako ropucha – skočí ke zdi a shodí ze stropu visící patnáctikilovou petrolejovou lampu, která plápolala petrolejovým plamenem. To hada ještě víc rozvzteká. Vrhne se na muže a začne ho na krku škrtit a rdousit. Ocasem nabere rozpálenou lampu a tou vpálí muži po krku. Nyní muži dochází síly křičet, poněvadž mu krk strašně natekl. A vtom se mu had ovine okolo břicha a nohou a svírá mu jeho tělo svým strašným hadím tělem. Muž zaúpí a drží se za břicho... Neví, kdy ten hrůzný boj skončí. Pojednou si had začne pohrávat s tváří muže, začne mu jedovatými zuby lechtat kořen nosu a ústa – vypadá to, že se chystá kousat. Muži začne běhat mráz po zádech, cítí, jako by byl v propasti. Před očima mu naskakují zelená a oranžová kola jako ve zlém snu, u kterého ovšem neví konce... Tu zavržou dveře, muži zapraští v čele a ze dveří se na něj dívá stařena Mařena, která se nic nebojí, v ruce má vidle a uštědří hadovi pořádnou ránu do těla, až krev vyteče. Ještě několikrát tak do hada bodne, ale vtom hadí tělo strne a pojednou se z něj stane růžový oblak, který chvíli strašidelně poletuje po celé místnosti, ale nakonec se ve vzduchu

docela rozpustí.

„Já jsem to hned povídala, že z toho hada bude nebezpečí!“ řekla přísně stařena a brala se k odchodu. Vyděšený muž jí ještě srdečně poděkoval za pomoc, ale stařena už byla pryč. A tak to nakonec všechno pro muže dobře dopadlo.

Ale odkud se asi vzal ten had? Byl to had od cukrářky Mařeny anebo se tam nějakým jiným způsobem dostal? To již dnes nevíme – jisté je jen to, že to byl had opravdový, protože ráno našel statkář na zemi několik kapek krve a rozflákané hadí tělo.

(Martin Svačina, 9. třída – 2007/2008)

ČERNÉ OKÉNKO

Za 40 let dojde ropa, což bude pro někoho dost hrozné. Polovina lidí zemře a továrny zkrachují, tím spousty lidí nebudou mít práci, nebudou moc jíst, protože bude málo plastu, z kterého se vyrábí no skoro vše. Lidé budou skoro jako v pravěku, ale bude to o moc horší. Lesy se budou kácet na oheň, protože bude málo topiva, tím dojde kyslík. A lidé zahynou. Jen málo ne, protože budou mít spoustu rostlin, ale bude jim zima a proto budou lovit zvířata na kůži a na maso. Ale zvířata zahynou a rostliny nebudou mít živiny a tak uschnou a lidi zemřou. A co se stane se Zemí? Buď se rozpadne nebo se z ní stane hrouda ledu a poslední možností je, že z ní bude hořící meteor.

(Kryštof Coufal, 4. třída – 2007/2008)

(kresba Laura Brzobohatá, 2. třída – 2007/2008)

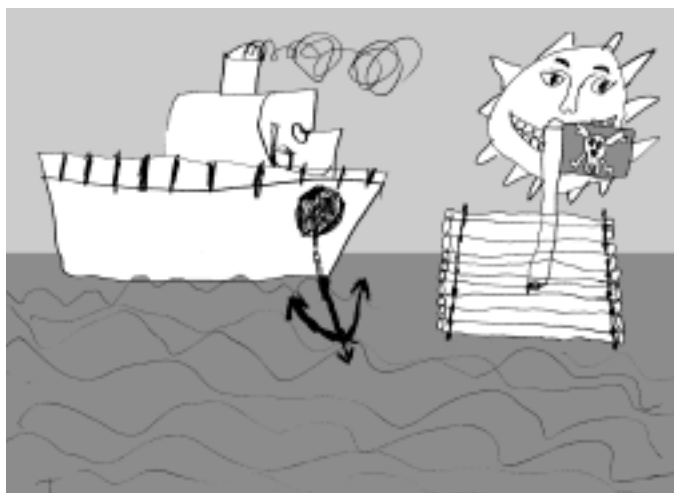

EVOLUCE [ČESKY VÝVOJ]

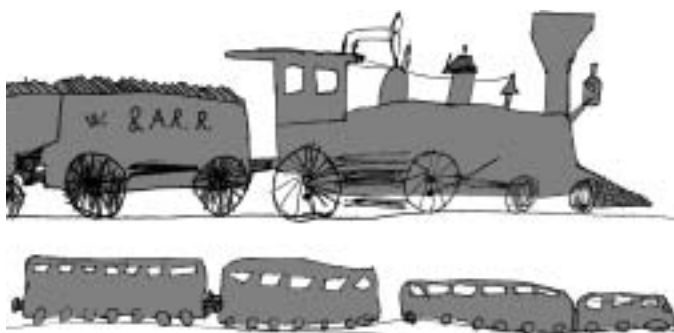
MINULOST A BUDOUCNOST

V minulosti za několik 100vek let tady podle mě budou převládat počítače, roboti, všichni budou jezdit autem na vzdálenost 0,1 km. Bude to tady vypadat naprosto příšerně, protože už teď se snaží vynalézat roboty, kteří budou místo lékařů. Zkrátka roboti ovládnou svět. Zase na chvíli do minulosti. Naše prababičky neměly televizi a teď už je skoro v každé rodině. Ve válkách si všechno jídlo pro sebe brala armáda a prostí lidé neměli co jíst. Často něco kradli nebo lovili ryby a když je někdo viděl, tak byli velice trestáni. Zkrátka to měli těžké. Do školy nechodili a když chtěli jet někam dál, tak pěšky nebo na koních. Ne jak my dneska. Všichni autem nebo ostatními dopravními prostředky. A co za několik let? Za několik let se všichni budou klouzat všude po skluzavkách a nebo ještě více promyšlenými dopravními prostředky. Za chvíli tady bude v každé rodině domácí kino velké na celou zeď, tento svět ovládnou roboti a mechanismus. Když si tohle představím, tak je to strašné. Každé čtyřleté dítě bude mít mobil. V minulosti neexistovalo nic z toho, co jsem teď vyjmenovala. Chudáci praprababičky, ty kdyby tohle viděly, tak by je trefil šlak. Teď je to celkem dobré, protože vzrostl počet koní v republice, je jich opravdu hodně. Doufám, že počet koní bude ještě vzrůstat do budoucna. V minulosti byli všichni vytrvalí a dobře se s tím, v čem žili, vyrovnávali – byla bych zvědavá, co by dělali lidé v budoucnu, kdyby se jim něco takového stalo. Obávám se, že by nebyli schopni dělat vůbec nic. Ti by se jenom cpali a seděli na zadku. Akorát doufám, že to takhle nebude!!!

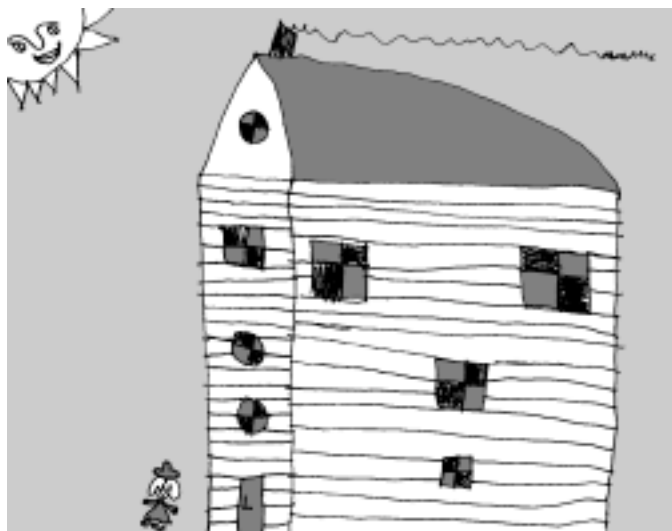
(Anička Křištofová, 4. třída – 2007/2008)

(Lodě – kresba Janek Holíš, 3. třída)

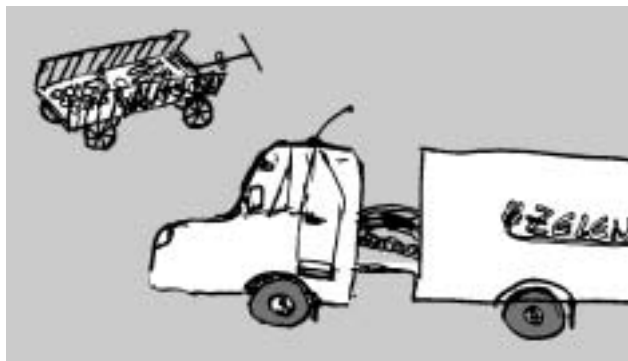
(Vlaky – kresba Dáda Brzobohatý, 2. třída)

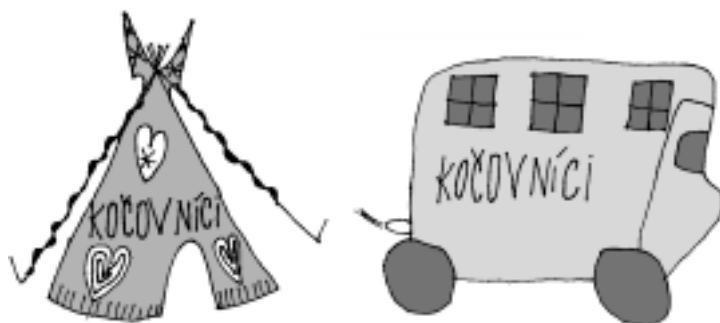
(Obydlí – kresba Anička Kovářová, 1. třída)

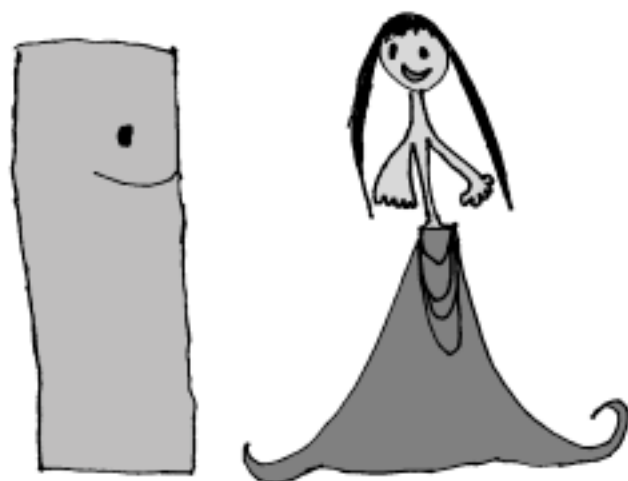
(Domy – kresba Vojta Bařinka, 8. třída)

(Vozy – kresba Jana Bařinková, 7. třída)

(Kočovníci – kresba Marta Tichá, 2. třída)

(Panenky – kresba Anička Gardašová, 2. třída)

(Ulice – kresba Bára Kouřářová, 2. třída)

Panu Novákovi věští kartářka **budoucnost**:

„Vidím luxusní vilu, mercedes, bazén a krásnou mladou ženu.“

„No to je úžasné, sláva!!!“

„A výborně, už vidím také Vás! Stojíte tam a civíte na to dírou v plotě.“

K jasnovidce přijde muž.

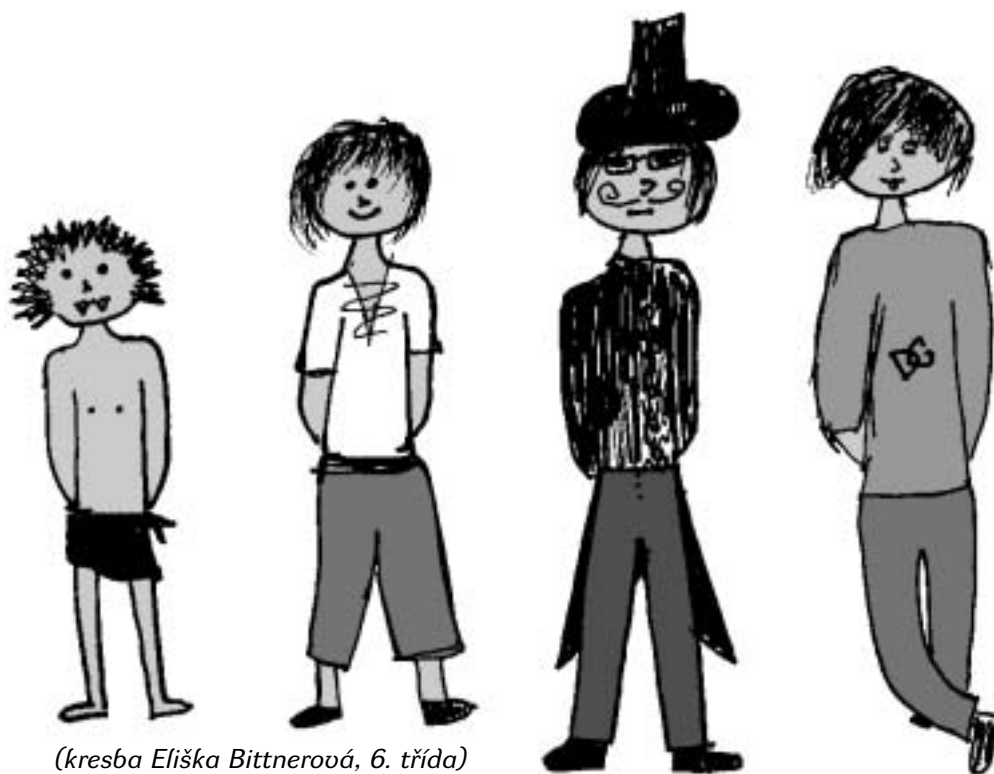
„Jste vodnář,“ říká věštce, „chcete znát svou **budoucnost**?“

„Blbost! Jsem plynař a jestli nezaplatíte nedoplatky, odpojím Vám plyn!“

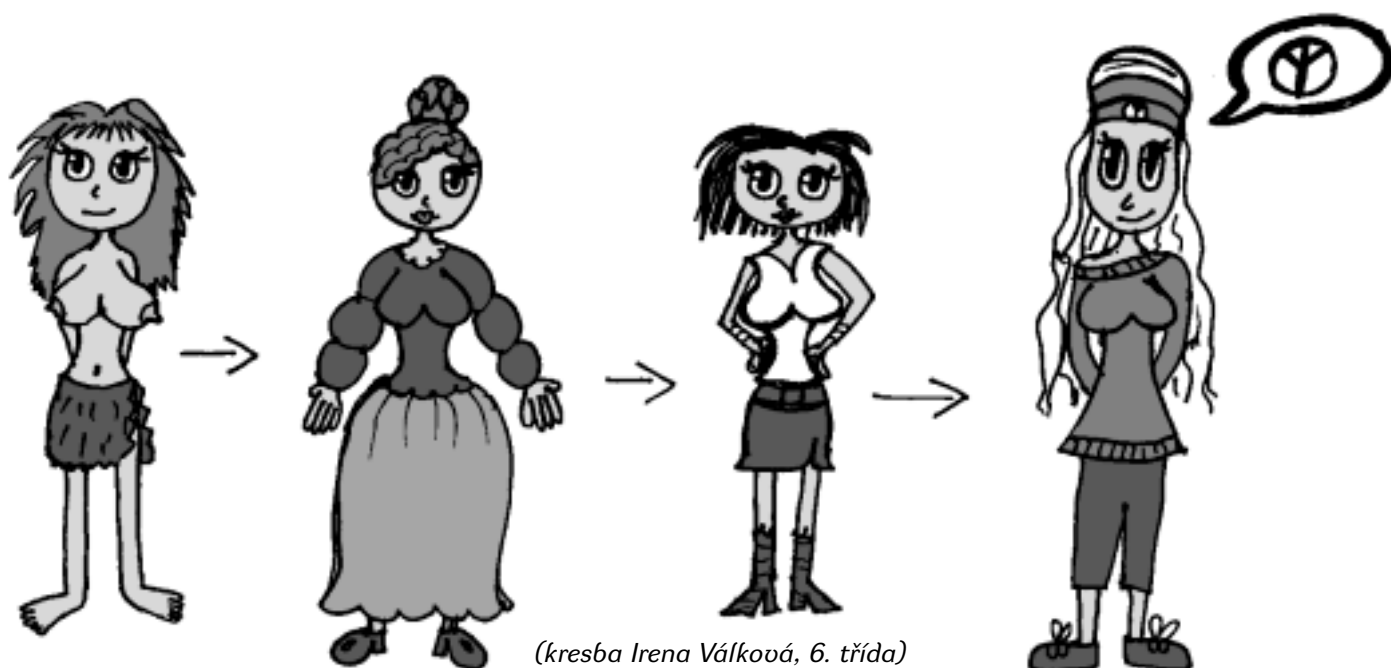
Přijde kočka za prasetem a říká: „Znám tvou **budoucnost**!“

Prase: „Ty jsi četla můj horoskop?“

„Ne, kuchařku.“

(kresba Eliška Bittnerová, 6. třída)

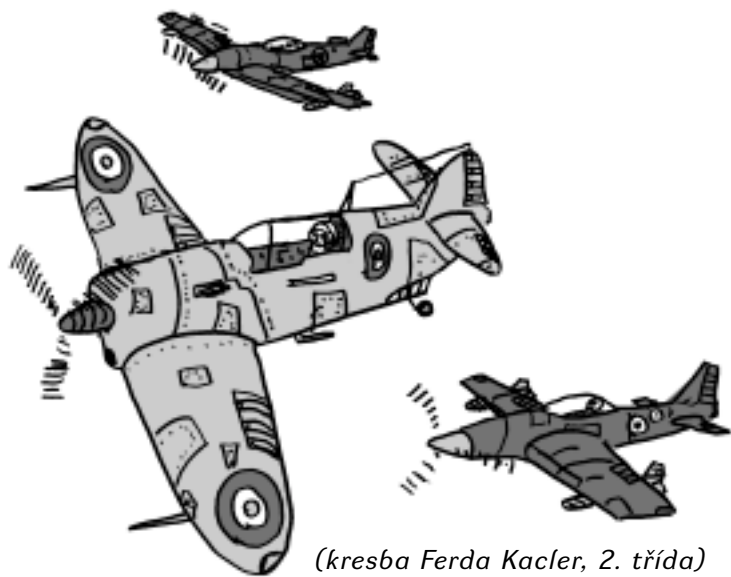

(kresba Irena Válková, 6. třída)

STARÉ [ZLATÉ] ČASY

Co se jindej neveřlo...

(kresba Ferda Kacler, 2. třída)

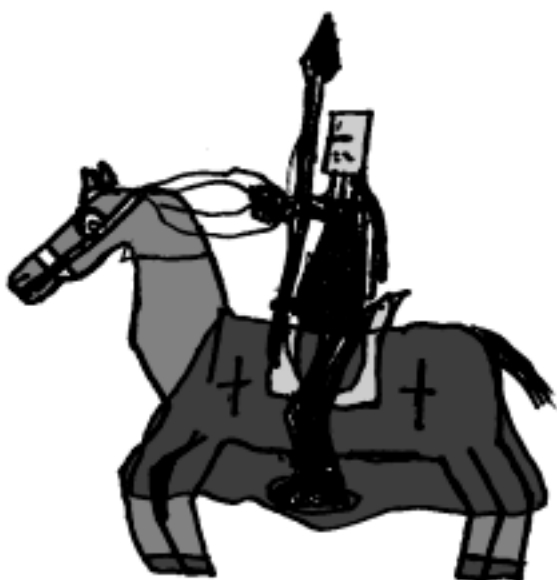
(kresba Kamílka Porubová, 1. třída)

(kresba Vojta Krajča, 4. třída – 2007/2008)

(kresba Klárka Válková, 2. třída)

(kresba Honza Žanta, 5. třída
– 2007/2008)

(kresba Karolínka Báčová, 2. třída)

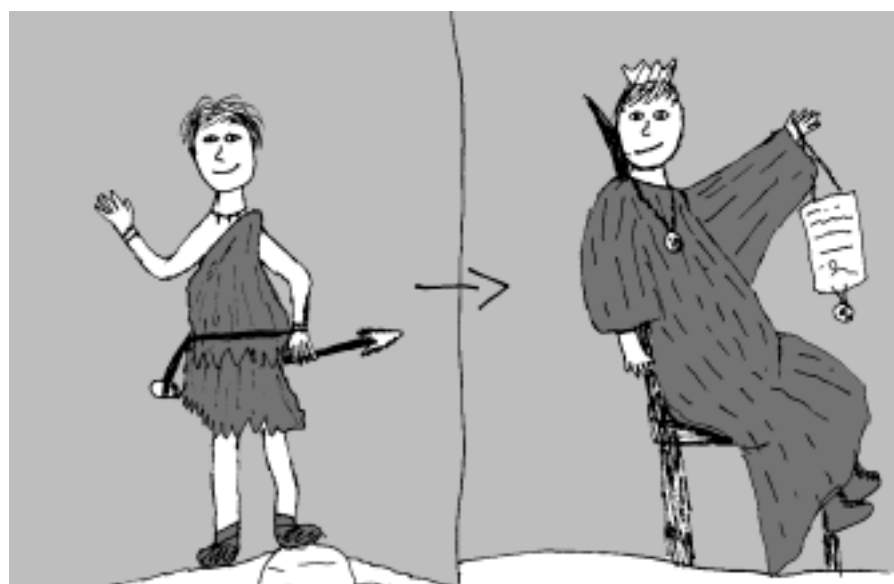
ČERVOTOČ / ČÍSLO 10

časopis žáků ZŠ Sedmíkraska
v Rožnově pod Radhoštěm

<http://www.sedmikraska.cz>

Tisk: MIGER

Valašská fabrika na reklamu

(kresba Terka Štorková, 8. třída)